

The Gleaner

Vol 11 (1974)

Αφιέρωμα στον Κ. Θ. Δημαρά

Στρατηγική των κεφαλαίων και γραφειοκρατικές λειτουργίες: μια περίπτωση μίσθωσης προσόδων στα 1790

Σπύρος Ι. Ασδραχάς

doi: [10.12681/er.9394](https://doi.org/10.12681/er.9394)

Copyright © 2016, Σπύρος Ι. Ασδραχάς

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Ασδραχάς Σ. Ι. (2016). Στρατηγική των κεφαλαίων και γραφειοκρατικές λειτουργίες: μια περίπτωση μίσθωσης προσόδων στα 1790. *The Gleaner*, 11, 160–174. <https://doi.org/10.12681/er.9394>

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ:

Μιά περίπτωση μίσθωσης προσόδων στὰ 1790

Ἐφορμὴ στὶς γραμμὲς ποὺ ἀκολουθοῦν δίνει ἓνα συμφωνητικὸ ἀνάμεσα στὸν Παναγιώτη Κοδρικᾶ καὶ στὸν Ἰωάννη Ξάνθη, συνομο-λογημένο στὴν Κωνσταντινούπολη στὰ 1790· ἀντικείμενό του ἡ μίσθωση τῶν προσόδων τῆς Αἴγινας ποὺ ἀποτελοῦσαν μέρος ἀπὸ τὶς προσόδους τοῦ Καπουδᾶν πασᾶ στὸν ὁποῖο ὑπαγόταν τὸ νησί. Γιὰ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ συμβαλλόμενα πρόσωπα περιττεύουν τὰ σχόλια¹: γιὰ τὸ δεύτερο εἴμαστε ἐλάχιστα κατατοπισμένοι: τὸ συναντᾶμε νὰ παίρνει μέρος στὶς κοινοτικὲς διαμάχες τῆς πατρίδας του, τῆς Ἀθήνας, μετέχοντας στὴ μερίδα ποὺ ὑποστηρίζει τὸ Χατζὴ Ἀλὴ καὶ τὸ μητροπολίτη Ἀθανάσιο, δηλαδὴ στοὺς κύκλους ποὺ συνιστοῦν τὸ παραδοσιακὸ ἀθηναϊκὸ ἀρχοντολόγιο²: στὰ 1780 μεσολαβεῖ στὸ πατριαρχεῖο γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐλληνικῆς ἀδελφότητος τῆς Βενετίας γιὰ νὰ ἀναγνωριστεῖ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σωφρόνιου Κουτουβλαχ³: ἔχει κτήματα στὴν Ἀθήνα, τῶν ὁποίων δὲ γνωρίζουμε τὴν ἔκταση, κ' ἓνας του ἀδελφός, ὁ Δημήτριος, ἀναγράφεται ἀνάμεσα στὶς προυχοντικὲς οἰκογένειες ποὺ, μαζί μὲ τοὺς

1. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Προτομὴ τοῦ Κοδρικᾶ* (= *Φροντισματα*, Ἀθήνα, 1962, σ. 67-88)· *Γύρω στὸν Κάλβο καὶ τὸν Κοδρικᾶ. Σχολιασμένα κείμενα*, Ἀθήνα, 1954 (ἀνάτυπο ἀπὸ τὴν «Ἀγγλο-ελληνικὴ Ἐπιθεώρηση», 6 (1953-4), 250-62· *Ὁ Κοραῖς καὶ ἡ ἐποχὴ του* (= *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμὸς*, Ἀθήνα, Ἐρμῆς, 1977), σ. 348-61, 482-3· Ἀλκίης Ἀγγέλου (ἐκδ.), *Παναγιώτης Κοδρικᾶς, Ἐφημερίδες*, Ἀθήνα, 1963, σ. 209-34· Ξ. Λευκοπαρίδης, *Οἱ «Ἐφημερίδες» τοῦ Κοδρικᾶ*, Ἀθήνα, 1965 (ἀνάτυπο ἀπὸ τὶς «Ἐποχές», ἀρ. 26-7, 1965). Ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη βιβλιογραφία: Α. Δ. Δασκαλάκης, *Κοραῖς καὶ Κοδρικᾶς, ἡ μεγάλη φιλολογικὴ διαμάχη τῶν Ἑλλήνων, 1815-1821*, Ἀ-

θήνα, 1966· Ι. Δ. Δημάκης, *Δύο πολιτικά στιχογραφήματα*, «Ὁ Ἐραμιστής», Γ' (1972), 33-39.

2. Ι. Μπενιζέλος, *Ἐφημερίδες* (= Δ. Γρ. Καμπούρογλου, *Μνημεῖα τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*, Ι, Ἀθήνα, 1889, σ. 114)· Θ. Ν. Φιλαδελφεύς, *Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας*, ΙΙ, Ἀθήνα, 1902, σ. 295· ἡ ταύτιση τοῦ Ξάνθη τῶν «Ἐφημερίδων» μὲ τὸν Ἰωάννη Ξάνθη γίνεται κατὰ συμπερασμό.

3. Μ. Μανούσακας, *Ἀνέκδοτα πατριαρχικὰ γράμματα (1547-1806) πρὸς τοὺς ἐν Βενετίᾳ μητροπολίτας Φιλαδελφείας καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἐλληνικὴν ἀδελφότητα*, Βενετία, 1968, σ. 98-100.

ἐκπροσώπους τῶν συντεχνιῶν, ἀποτελοῦν τὸ ἐκλεκτορικὸ σῶμα τῆς Ἀθήνας⁴· στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔπου τὸν συναντᾷ φτάνοντας ὁ Κοδρικᾶς στὰ 1790, ἔχει σχέσεις μὲ παράγοντες τοῦ Φαναριοῦ⁵ καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει μαζί τους οἰκονομικὲς δοσοληψίες. Δὲν ξέρομε τίποτε γιὰ τὶς οἰκονομικὲς του δραστηριότητες, ἀλλὰ οἱ οἱ κύκλοι μέσα στοὺς ὁποίους κινεῖται ἀφήνουν νὰ τὶς καταλάβουμε: ἐμπόριο, τοκογλυφία, μίσθωση τῶν προσόδων· εἶναι τὸ τυπικὸ τρίπτυχο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν κεφαλκίων στὴν ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία.

I

Τὸ συμφωνητικὸ πρὸ παρουσιάζουμε παρακάτω βρίσκεται στὸ τμήμα τοῦ Ἀρχείου Κοδρικᾶ πρὸ στεγάζεται στὸ Νεοελληνικὸ Ἰνστιτούτο τῆς Σορβόνης⁶· γραμμμένο ἀπὸ κάποιον πρόσωπο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν Κοδρικᾶ, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεται μὲ τὸ πατρικὸ του ὄνομα (Παναγιωτάκης Καγκελέρης), πιάνει τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη σελίδα ἐνὸς δίφυλλου πρὸ ἔχει ἀριθμὸ καταμέτρησης 102. Τὴν ὑπόδειξή του τὴν ὀφείλω στὸν κύριο Κ. Θ. Δημαρᾶ· ἂς δεχθεῖ τὸ σημεῖομα αὐτὸ ὡς ἀντίδωρο.

Εἰς δόξαν Χριστοῦ

Μὲ τὸ παρὸν φανερόνομεν ἡμεῖς οἱ κάτωθεν ὑπογεγραμμένοι ὅτε Ἰωάννης Ξάνθης καὶ ὁ Sig(no)r παναγιωτάκης Καγκελέρης, ὅτι τὴν σήμερον συμφώνως καὶ μὲ κοινὴν γνώμην ἀγώρασαν συνδροφυκῶς τὸ νησίον τῆς ἔγενας οἱ δύο τους, δίδοντας ὁμοῦ ἄλλα τὰ ἄσπρα ὁ Sig(no)r Ἰωάννης Ξάνθης τώσον τοῦ μεριδίου του, ὡσὰν καὶ διὰ τὸ μερίδιον τοῦ S(ignor) παναγιωτάκη. ὅθεν τὴν σήμερον περὶ τούτου ἐμέτοισεν διὰ τὸ πεσινάτι τοῦ αὐτοῦ νησίον γρόσια τέσσεραὶς χιλιάδαις διακόσια πενήντα, ἧτι Νο 4250. καὶ διὰ τὸν μπακιγὲ τοῦ αὐτοῦ νησίον ὁποῦ ἔχει νὰ μετρηθεῖ τὸν αὔγουστον ὁποῦ εἶναι γρόσια χίλια ἑπτακόσια εὐδωμήντα πέντε ἧτι Νο 1775.- καὶ διὰ αὐτὰ ἔδωσεν ὁ αὐτὸς S(ignor) Ἰω(άννης) Ξάνθης ὁμολογίαν ἰδιωχειῶς του ὑπογεγραμμένην εἰς τὸν χαζινὲ τοῦ Κ(απουδ)ὰν πασιὰ ἐφέντη μας διὰ νὰ τὰ μετρίση τὸν αὔγουστον. Λοιπὸν διὰ τὰ μισὰ τῶν ἄνωθεν ἄσπρων ἔχει νὰ πληρώνη ὁ S(ignor)

4. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, *Μνημεῖα*, I, 384 (I. Ξάνθης), 257, 265-7, 320, II, 323, 328, III, 139 (Δ. Ξάνθης).

5. Π. Κοδρικᾶς, *Ἐφημερίδες*, σ. 28, 34.

6. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Προτομή*, σ.

67-8· Φίλιππος Η. Ἡλιού, *Προσθήκες στὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία. Α, Τὰ Βιβλιογραφικὰ κατάλοιπα τοῦ E. Legrand καὶ τοῦ H. Pernot (1515-1799)*, σ. 12 - 13.

παναγιωτάκης καγκκελέρις τοῦ *S(ignor)* Ἰω(άννου) Ξάνθη τὸ διάφωρον τῶν αὐτῶν ἕως νὰ ἔμπουν εἰς χειρας του τὰ αὐτὰ πρὸς εἴκοσι τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον, ἔστωτας καὶ τὰ ἐμέτοισεν διὰ αὐτόν. Καὶ οὕτως ὁ τι διάφωρον ἤθελαι ἔξαποστήλει ὁ ἅγιος θεός, τῶσον καὶ ὁ τι ζιμία (ὁποῦ ὁ θεὸς φυλάξει) εἶχεν ἀκολουθήσει, ἔχει νὰ γείνεται δύο μερίδια, πέρονοντας ὁ *S(ignor)* Ἰω(άννης) Ξάνθης τὰ μισά, ὁμοῦ καὶ τὰ ἄσπρα ἄλλα ὅσα ἐμέτοισεν ὁμοῦ μὲ τὸ συμφωνηθὲν διάφωρόν τους, τὰ ἄλλα μισὰ νὰ τὰ πέρηγῃ ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης καγκκελέρης, τὸ ὅποιον εὐγάζωντας πρῶτον τὸ Καπιτάλε του ὁ *S(ignor)* Ἰω(άννης) Ξάνθης ὁποῦ ἐμέτοισεν, τὸ διάφωρον, τῶν αὐτῶν ἄσπρῶν ὁποῦ ἔχει νὰ τοῦ πληρώσῃ ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης, καὶ τὰ ἔξωδα ἄλλα ὁποῦ ἤθελαν κάμει διὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτήρησιν, ἐκεῖνο ὁποῦ θεοῦ εὐδοκία ἤθελε ν' ἀπομένει ἔχει νὰ μεράζεται ὡς ἄνωθεν.— ὁμοίως ἀκολουθῶντας ζιμίαν ὑπόσχεται ὁ αὐτὸς *S(ignor)* παναγιωτάκης ἄνευ λόγου προφάσεως καὶ ἀγοπορίας νὰ πληρώσῃ τοῦ *S(ignor)* Ἰω(άννου) Ξάνθη τὸ ἀνάλογον τοῦ μεριδίου του διὰ τὰ μισά, ὁμοῦ καὶ τὸ συμφωνηθὲν διάφωρον τῶν ἄσπρῶν του ὡς ἄνωθεν.— καὶ ὁ αὐτὸς Ἰω(άννης) Ξάνθης ὑπόσχεται νὰ ντιριγγέρη καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ αὐτοῦ νησιῦ μὲ κάθε φόβον θεοῦ, κάνοντας ἐκεῖνο ὁποῦ τὸν φωτίσει ὁ ἅγιος θεὸς μὲ κάθε πληρεξουσιώτητα, καὶ ἡ μὲν καὶ τὸ δέκατον κριθαρίου σιταρίου καὶ ἄλλο ὁποῦ ἤθελεν δώσει ὁ θεός, δὲν ἤθελε εὔρει νὰ τὸ πουλήσῃ ἅπάνω εἰς τὸν τόπον μὲ καλὴν τιμὴν, ἐμπορεῖ νὰ τὸ σικώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸ στέλνῃ ὅθεν ὁ ἅγιος θεὸς τὸν φωτίσει διὰ νὰ ἐπητύχη τὴν ὠφέλημον πουλησίην του. καὶ πουλῶντας το νὰ ἔχη νὰ παραδεινῇ τὸν λογαριασμόν τῆς πουλήσεως τοῦ *S(ignor)* παναγιωτάκη.

Ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης στέλνει τὸν ἀδελφόν του Κύρ γιανάκος εἰς τὸ αὐτὸ νησί διὰ νὰ κρατῇ καὶ αὐτὸς ἕνα τευτέρι, μὲ κοντιτζιόνε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁ ἀδελφός του ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης διὰ τὸν κόπον του καὶ δουλευσίν του ἐξ ἰδίων του καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν μέσην, ἔχοντας χρέος ὅμως νὰ δώσει μίαν γραφὴν ἀνηκτῆ τοῦ *S(ignor)* Ἰω(άννου) Ξάνθη ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης πρὸς τὸν ἀδελφόν του αὐτόν διὰ νὰ ἔχη νὰ ἀργικᾶ ἄλλαις ταῖς ὀριδίαις ὁποῦ ὁ *S(ignor)* Ξάνθης ἤθελεν τοῦ δώσει. ὑποσχόμενος ὁ *S(ignor)* παναγιωτάκης ἂν ἤθελε ἀκολουθήσει κανένα ἐναντίον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ἢ σφετερισμός, νὰ ἀποκρίνεται εἰς ἄλλα αὐτὰ ὁ ἀδελφός του *S(ignor)* παναγιωτάκης χωρὶς νὰ δωκιμάζει ἢ μέσις διὰ αὐτὸ καμμίαν ζιμίαν. ὁμοίως στέλνει καὶ ὁ *S(ignor)* Ἰω(άννης) Ξάνθης τὸν ἀδελφόν του Κύρ δημίτρι Ξάνθη ἀπὸ μέρος του/ διὰ νὰ ἐπισταστήσῃ καὶ αὐτὸς μαζί μὲ τὸ Κύρ γιαννάκος καγκκελιέρη

καὶ νὰ κάμουν τασίλη τὸ αὐτὸ νησι εἰς ὃ τι ἤθελεν δώσει, ἀπερνώντας οἱ δύο τους μὲ ὑρίνην καὶ ἀγάπην ὡς καθολικὰ ἀδέλφια, ἀγροικώντας καὶ οἱ δύο ἄλλαις ταῖς ὀρδινίαις τοῦ Ἰω(άννου) Ξάνθη, ὑπόσχεται δὲ ἀμοιβαῖως εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ ὁ S(ignor) Ξάνθης διὰ τὸν ἀδελφόν του Κύρ δημίτριον νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν μὲ κάθε φόβον θεοῦ δίχως νὰ κάμῃ ἀσπροῦ σφετερισμὸν εἰς τὸ μάζωμα τοῦ αὐτοῦ νησιού, καὶ ἡ μὲν καὶ φανεῖ, καὶ βεβαιωθεῖ ἕνα παρῶμοιον προᾶγμα ἔχει νὰ τὸ ἀποκρίνεται ὁ ἀδελφός του S(ignor) Ἰω(άννης) Ξάνθης χωρὶς νὰ δοκιμάζει ἢ μέσις καμμίαν ζιμίαν. καὶ διὰ τὸν κόπον του ἔχει νὰ τοῦ τὸν πληρώνῃ ὁ ἀδελφός του ἕξ ἰδίων του.— ἂν οὕτως δὲ ἕξ αἰναντίας ὁ ἀδελφός τοῦ S(ignor) παναγιωτάκη, διὰ καμμίαν ἐτίαν ὁποῦ νὰ ἔχη καὶ δὲν ἤθελαι πάγει νὰ παρασταθῇ, εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, τότες ὁ Κύρ δημίτριος Ξάνθης ἔχει νὰ πληρώνεται τὸν κόπον του ἀπὸ τὴν μέσιν, ὃ τι ἤθελαι ἀποφασίσει ὁ S(ignor) Ξάνθης συμφώνως μὲ τὸν S(ignor) παναγιωτάκη. οὕτως λοιπὸν μὲ κοινὴν εὐχαρίστησιν ἴδια θελήσῃ ἔμειναν εἰς τὸ ἀναμεταξί τους σύμφωνοι ὑπὸ ταῖς ἄνωθεν ὑπέρογογεγραμμέναις συμφωνίαις ὄντας εὐχαριστημένοι εἰς τὰ ὃ τι ὁμογνώμως ἔκαμαν, Καὶ εἰς ἔνδυσιν τῆς ἀληθείας ἔγειναν δύο παρῶμοια γράμματα ὑπογεγραμμένα ἰδιωχειρῶς τους ἔχοντας ὁ κάθε εἷς ἕνα, ἵνα ἔχει τὸ κάθε κύρος καὶ Ἰσχύν, εἰς ἀσφάλειαν.—

Κωνσταντινούπολις Σα(ββάτω) αἡ Ἰουνίου π(α)λ(αιὸν)ν 1790.

Ἰω(άννης) Ξάνθης βαιβεόνω :—

Παναγιωτάκης Καγκελλέση βεβαιῶ.

Τὸ κείμενο δὲν παρουσιάζει λεκτικὰς ἢ σημασιολογικὰς δυσκολίας. Πεισιάντι σημαίνει προκαταβολὴ καὶ πρόκειται γιὰ τὸ κατ' ἀποκοπὴ ποσὸ (ber vech-i pisin) ποῦ καταβάλλει ὁ μισθωτὴς ἐνὸς μουκατᾶ. Μπακιγές (bakıye) εἶναι τὸ ὑπόλοιπο (τοῦ ἐνοικίου τῆς φορολογικῆς προσόδου ἐδῶ). Ντιαιγγέρει (dirigere) = διευθύνει. Τασίλι (ἀντὶ ταξίλι, tahsil) σημαίνει τὴν εἴσπραξιν (τῶν προσόδων τοῦ νησιού). Στὴν ὑπογραφή του ὁ Ξάνθης προτάσσει τὶς δύο παράλληλες γραμμὰς μὲ τὶς τελείας, δηλαδὴ τὸ σημάδι μὲ τὸ ὅποιο συνοδεύουν τὶς ὑπογραφὰς τους οἱ ἐλευθεροτέκτονες. Τὸ συμβόλαιον χρονολογεῖται στὴν πρώτη Ἰουνίου, ἐνῶ ἡ μίσθωσις τῶν φορολογικῶν προσόδων τῆς Αἴγινας κλείστηκε, καθὼς θὰ δοῦμε, στὶς τρεῖς τοῦ ἴδιου μήνα.

II

Γιὰ τὴ συνεταιρικὴ μίσθωσις τῶν προσόδων τῆς Αἴγινας ὁ Κοδρικὰς κάνει δύο σύντομες νύξεις στὶς Ἐφημερίδες του : τὴν πρώτη φορά, μὲ ἡμερομηνία 1 Ἰουνίου, γιὰ νὰ πεῖ ὅτι κατέβηκε «εἰς τὴν Πόλιν

διὰ τὴν δουλειὰν τῆς Αἰγίνης» — γιὰ νὰ πάρει τὸ μπουγιουρντί μετὰ τὸ ὁποῖο ἐπικυρωνόταν ἡ μίσθωση : τὴ δευτέρα, μετὰ χρονολογία 3 Ἰουνίου, γιὰ νὰ σημειώσει : «κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐτελείωσεν ἡ δουλειὰ τῆς Αἰγίνης. Ἐπέρασα λοιπὸν εἰς Γαλατᾶν καὶ ἔδωκα τὸ μπουγιουρουλδί τῷ Ξάνθῃ καὶ ἐπῆρα τὸ γράμμα»⁷, δηλαδὴ τὸ συμφωνητικὸ πού παρουσιάσαμε παραπάνω. Ὡστόσο πρὶν ὁ Κοδρικᾶς εἶχε μπορέσει νὰ πάρει μετὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν προστατῶν τοῦ τοῦ Φαναριοῦ τὴ θέση τοῦ γραμματέα τοῦ δραγουμάνου τοῦ στόλου. Τὴ δραγουμανία τὴν εἶχε πάρει στίς 28 Ἀπριλίου 1790 ὁ Κωστάκης Χατζερῆς⁸ καὶ τὴν ἴδια μέρα ὁ Κοδρικᾶς βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ προωθήσει τὴν ἰδέαν νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ «γραμματιτζία τοῦ δραγομάνου»⁹. τὴν ἐπόμενη πῆρε τὴν ὑπόσχεση τοῦ διορισμοῦ του ἀπὸ τὸ νέο δραγομάνο καὶ στίς 2 Μαΐου ἀναγνώριστηκε, ὅπως λέει, γραμματικός. Θυμίζουμε αὐτὰ τὰ περιστατικὰ γιὰτὶ εἰκονογραφοῦν τὴ σύζευξιν μιᾶς γραφειοκρατικῆς λειτουργίας καὶ μιᾶς οἰνομικῆς ἐπιλογῆς.

Στὴν ἐπιχείρηση τῆς μίσθωσης τῶν προσόδων τῆς Αἰγίνης ἐκεῖνος πού καταθέτει τὰ κεφάλαια εἶναι ὁ Ξάνθης· τὸ μερίδιον τοῦ Κοδρικᾶ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα δάνειον πού τοῦ παραχωρεῖ ὁ πρῶτος : ἐκεῖνο δηλαδὴ πού ἐπιτρέπει στὸν Κοδρικᾶ νὰ κερδοσκοπήσει στὸν τομέα τῶν δημοσίων προσόδων εἶναι ἡ λειτουργία πού ἀσκεῖ, ἡ ὁποία τοῦ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ τὶς ἐκμισθώσει, χωρὶς προφανῶς νὰ πλειοδοτήσει. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὑπηρεσίας πού ὀρίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ λειτουργία εἶναι συνάρτηση ἑνὸς προσδοκώμενου κέρδους πού βαρύνεται ἀπὸ τὴν ἐξυπηρέτηση ἑνὸς ὑψηλοῦ τόκου. Πρῶτη λοιπὸν παρατήρηση· βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ τυπικὴ περίπτωση ὅπου ἡ λειτουργία πού ἐγγράφεται στὴ διαδικασίαν τῆς ἀθέτης κοινωνικῆς κινητικότητος ὀδηγεῖ σὲ παράλληλες εἰσοδηματικὰς προσκλήσεις, δηλαδὴ στὴν ὀριζόντια κοινωνικὴ κινητικότητα.

Οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἰδοῦμε τὸ ἐλάχιστον ἐπίπεδον τοῦ προσδοκώμενου κέρδους ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη ἐπένδυση. Καθὼς εἶδαμε, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς συμβαλλόμενους, ὁ Κοδρικᾶς, δὲν ἐπενδύει δικό του χρῆμα, ἀλλὰ συνάπτει ἀπὸ τὸ δεύτερον συμβαλλόμενον ἓνα δάνειον μετὰ τὸ ὁποῖο καλύπτει τὴ δική του συμμετοχὴ καὶ ἡ ὁποία ἀνέρ-

7. Π. Κοδρικᾶς, *Ἐφημερίδες*, σ. 36. Τὸ συμβόλαιον διασαφηνίζει τὴ φράσιν αὐτὴν, ὅτι δηλαδὴ ἡ μίσθωση ἔγινε στὸ ὄνομα τοῦ Ξάνθῃ καὶ στὸ δικό του.

8. Π. Κοδρικᾶς, *Ἐφημερίδες*, σ. 31.

Β. Σφυρόπουλος, *Οἱ δραγομάνοι τοῦ στόλου. Οἱ θεσμοὶ καὶ οἱ φορεῖς*, Ἀθήνα, 1965, σ. 131-6.

9. Π. Κοδρικᾶς, *Ἐφημερίδες*, σ. 31-2.

χεται στὸ μισὸ τοῦ συνολικοῦ κεφαλαίου τῆς συντροφίας· ὁ τόκος εἶναι τῆς τάξης τοῦ 20%, δηλαδή αὐτὸς ποὺ θὰ ἴσχυε σὲ μιὰ περίπτωση θαλασσοδάνειου. Τὸ ποσοστὸ τοῦ τόκου ὀρίζει τὸ ἐλάχιστο ἐπίπεδο τοῦ προσδοκώμενου κέρδους, δηλαδή τὸ ἐλάχιστο ἐπίπεδο ποὺ σημαδεύει τὴ διαφορά ἀνάμεσα στὸ ὕψος τῆς ὀνομαστικῆς καὶ τῆς πραγματικῆς προσόδου· σ' αὐτὴ τὴ διαφορά πρέπει νὰ προστεθοῦν οἱ δαπάνες γιὰ τὶς ὁποῖες κάνει λόγο τὸ συμφωνητικὸ χωρὶς νὰ τὶς ἐκφράζει ἀριθμητικὰ, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ θὰ πρόσφεραν δυὸ πρόσωπα στὰ συμβαλλόμενα μέρη. Στὸν τύπο τῆς ἐταιρείας αὐτῆς ἔχουμε συνδυασμὸ τοῦ θαλασσοδάνειου μὲ τοὺς ὅρους ποὺ ἰσχύουν στὶς διμερεῖς ἐμπορικὲς ἐταιρεῖες — ἴση συμμετοχὴ στὶς ζημιὲς καὶ στὰ κέρδη —, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς διαφορά : ἐνῶ στὶς διμερεῖς ἐμπορικὲς ἐταιρεῖες ὁ παράγοντας τῆς ἐργασίας ἀντιστοιχεῖ συνήθως στὸ 1/3 τῶν κεφαλαίων καὶ ἔτσι στὰ 25% τοῦ προσδοκώμενου κέρδους, ἐδῶ ἡ διεύθυνση τῆς ἐπιχείρησης ποὺ ἐπωμίζεται ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβαλλόμενους δὲν ἀλλοιώνει τὴ σχέση τῶν ποσοστῶν συμμετοχῆς· ὁ παράγοντας ὡστόσο τῆς ἐργασίας ἐξυπηρετεῖται ἀναλογικὰ ἀπὸ τοὺς ἐταίρους, ἐφόσον ἡ ἐργασία παρέχεται ἀπὸ πρόσωπα ποὺ δὲ μετέχουν στὴν ἐταιρεία.

Μολονότι ἡ δανειοδότηση γίνεται μὲ τοὺς ὅρους ποὺ ἰσχύουν γιὰ τὸ θαλασσοδάνειο, ἡ περίπτωση τοῦ ἀπόλυτου κινδύνου ἀποκλείεται. Ὑπάρχει, ἀντίθετα, ἡ πρόβλεψη στὸ συμβόλαιο γιὰ ἐνδεχόμενες ἀπώλειες. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ὁ χρεώστης ὑποχρεώνεται στὴν ἀπόσβεση τοῦ τμήματος τοῦ κεφαλαίου ποὺ ἔχει διασωθεῖ καὶ στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν τόκων ποὺ βαρύνουν τὸ τμήμα αὐτό : «ὁμοίως, ἀκολουθώντας ζημίαν, ὑπόσχεται ὁ (...) Παναγιωτάκης (...) νὰ πληρώνει τοῦ (...) Ἰωάννη Ξάνθη τὸ ἀ ν ἄ λ ο γ ο ν τοῦ μεριδίου του διὰ τὰ μισὰ ὀμοῦ καὶ τὸ συμφωνηθὲν διάφορον τῶν ἀσπρῶν του». Τὸ ὑψηλὸ ποσοστὸ τόκου δὲν εἶναι συνάρτηση τοῦ κινδύνου ἀλλὰ τοῦ ἀντίστοιχου ὑψηλοῦ βαθμοῦ ἀπόστασης ἀνάμεσα στὴν ὀνομαστικὴ καὶ στὴν πραγματικὴ πρόσοδο καὶ ὑποδεικνύει ὅτι οἱ ἐπενδύσεις στὸν τομέα τῶν ἐνοικιάσεων τῶν προσόδων, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ φορεῖς τοὺς δὲν ὑπολόγιζαν στὶς μεγιστοποιήσεις ποὺ ἀπόρεαν ἀπὸ τὴ σύμπτωση στὸ ἴδιο πρόσωπο διοικητικῶν καὶ φορολογικῶν ἀρμοδιοτήτων, ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐρέθισμα γιὰ τὸ τοκογλυφικὸ κεφάλαιο ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, πρὸς τὶς ὁποῖες ἄλλωστε κατέληγαν, μιὰ καὶ ἡ φυσικὴ πρόσοδος γινόταν ἀντικείμενο ἐμπορίας. Γι' αὐτὴ τὴν τελευταία τὸ συμβόλαιο προβλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ διενεργηθεῖ εἴτε στὸ ἴδιο τὸ νησί εἴτε ἄλλοῦ, ἂν οἱ τιμὲς τῆς τοπικῆς ἀγορᾶς δὲν παρουσίαζαν ἐνδιαφέρον : αὐτὴ ἡ

ρήτρα δείχνει ότι το φυσικό προϊόν της φορολογίας έγγραφόταν σε μια διαδικασία έμπορευματοποίησης που την έφερε σε πέρας ο ίδιος ο μισθωτής· δὲ δημιουργοῦσε μιὰ τοπικὴ προσφορά, ἀλλὰ κατευθυνόταν ὁ ἴδιος στὴν ἀγορὰ που θὰ θεωροῦσε ὡς ἱκανοποιητικὴ.

Σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο, τὸ μίσθωμα τῶν προσόδων τῆς Αἴγινας στὰ 1790 ἀνέρχεται σὲ 6.025 γρόσια. Δὲν ἐξειδικεύεται ἂν τὸ ποσὸ αὐτὸ ἐκφράζει τὸ χρηματικὸ ἰσοδύναμο τῆς συνολικῆς φορολογικῆς προσόδου τοῦ νησιοῦ καὶ ἡ μνεία γιὰ τὸ «δέκατον κριθαρίου, σιταρίου καὶ ἄλλο ὅπου ἤθελεν δώσει ὁ Θεὸς» δὲν ἔχει δεσμευτικὴ ἀξία, γιὰτὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ συμφωνητικοῦ γίνεται λόγος ἀκριβῶς γιὰ τὴ φυσικὴ πρόσοδο, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ περάσει στὴν ἀγορὰ. Τὴν εἰσπραξὴ τῆς φορολογικῆς προσόδου θὰ τὴ διενεργοῦσαν δυὸ πρόσωπα, οἱ ἀδελφοὶ τῶν συμβαλλομένων, ἡ ἓνα ἀπ' αὐτὰ στὴν περίπτωση που τὸ ἄλλο ἀδυνατοῦσε νὰ ἀναλάβει τὸ ἔργο αὐτό. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ οἰκογενειακὴ ἐπιχείρηση καὶ αὐτὸ τὸ παραδοσιακὸ στοιχεῖο ἀξίζει νὰ συγκρατηθεῖ.

Στὸ ἴδιο μέγεθος τοποθετεῖται ἡ πρόσοδος τῆς Αἴγινας καὶ μιὰ εἰκοσιπενταετία πρὶν: δώδεκα πουργιά, δηλαδὴ 6.000 γρόσια. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ μαρτυρία ἀναφέρει ρητὰ ὅτι στὸ ποσὸ αὐτὸ περιέχεται καὶ ὁ κεφαλικὸς φόρος, ἔχουμε συνεπῶς νὰ κάνουμε μὲ τὴ συνολικὴ φορολογικὴ πρόσοδο: «Le Vaïnvode, ou gouverneur, avait affirmé les revenus du grand seigneur à raison de douze bourses, et la caratchmoney, ou taxe de capitation seule lui rapportait, à à peu près, la moitié de cette somme»¹⁰. Ἡ σχετικὴ στασιμότητα τοῦ ὕψους τῶν φορολογικῶν προσόδων εἶναι ἓνα φαινόμενο συνηθισμένο στὴν ὀθωμανικὴ δημοσιονομία, ὅπου ἡ προσαρμογὴ τους στὸ ρυθμὸ τῆς νομισματικῆς ὑποτίμησης, στὴν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς καὶ στὴ διακίνηση τῶν ἀγαθῶν γίνεται σταδιακὰ ἢ, στίς περιπτώσεις τῶν ἰσόβιων ἐνοικιάσεων, μὲ τὴν αὔξηση τοῦ κατ' ἀποκοπὴ ποσοῦ που παρέχει ὁ ἐνοικιαστὴς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἐτήσιο τέλοςμα, που μένει γιὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα σταθερό. Γιὰ νὰ μείνουμε στὸ πρῶτο σημεῖο, στὰ χρόνια 1749 - 1789 ἡ προοδευτικὴ ὑποτίμη τοῦ τουρκικοῦ νομίσματος ἦταν τέτοια, ὥστε ἡ ὑπερτίμηση τοῦ τσεκινιοῦ, που εἶναι σταθερὸ χρυσὸ νόμισμα καὶ ἐπιτρέπει ἔτσι νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς μέτρο τῶν νομισματικῶν διακυμάνσεων, ἦταν τῆς τάξης τῶν 142%· στὰ χρόνια 1770 - 1789 ἡ ὑπερτίμηση τοῦ τσεκινιοῦ σὲ σχέση μὲ τὸν παρὰ ἦταν

10. Richard Chandler, *Voyages en Asie Mineure et en Grèce faits aux dépens de la société des dilettanti dans*

les années 1764, 1765 et 1766... traduit... par Servois et Barbié du Bocage, II, Paris, 1805, σ. 319.

τῆς τάξεως τῶν 137% (ἀντιστοιχῶς 100 γιὰ τὰ ἔτη 1749 καὶ 1770).

Ἡ φορολογικὴ πρόσοδος τοῦ νησιοῦ, ποῦ σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω τεκμήρια μένει σταθερὴ ἀνάμεσα στὰ χρόνια 1764 - 1790, ἔχει παρουσιάσει μιὰ αὐξηση ἀναφορικὰ μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ τελευταίου τέταρτου τοῦ ΙΖ' αἰῶνα, ἡ ὁποία ὑπερακοντίζει τὴ νομισματικὴ ὑποτίμηση καὶ ἀντανakλᾶ ἔτσι, ὡς ἓνα βαθμῶ, τὴν ἀντίστοιχη αὐξηση τῶν πηγῶν τῶν φορολογικῶν προσόδων. Μεταφέρουμε ἐδῶ τὴ μαρτυρία ἐνὸς ἀριστου γνώστη τῶν πραγμάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν νησιῶν στὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνα, τοῦ πρόξενου τῆς Γαλλίας στὴν Ἀθήνα J. Giraud, ποῦ γράφει στὰ 1674 τὰ ἑξῆς¹¹ : «(...) Egiena, Coulouri et Porros (...) ordinairement sont sous la direction d'un mesme Vaïvode lequel arrente ledit vaïvodalik du Capittan Bassa pour la somme environ de 2.100 piastres par année, d'un mois de mars à l'autre; quelquefois la prennent à meilleur prix, quelquefois à plus haut prix, suivant que se présente quelqu'un qui en baille plus à l'envy l'un de l'autre. Cest année ceux de Coulouri ont envoyé directement au procureur et Chiaia du Capittan Bassa et ont pris l'isle sur eux pour 850 piastres, et de Porros et Egiena un Turc de cette ville (= Ἀθήνα) en a pris le vaïvodalik pour 1.300 piastres». Ὁ ἴδιος μᾶς δίνει ὀρισμένες συμπληρωματικὲς πληροφορίες ξεχωριστὰ γιὰ τὸν Πόρο καὶ τὴ Σαλαμίνα. Γιὰ τὸν Πόρο : «tout ce que le Vaïvode peut retirer de cette isle est ordinairement de 250 piastres plus ou moins que ceux de l'isle baillent audict Vaïvode en argent pour tout droit de disme, caraich et autres droits à luy appartenant»¹². Γιὰ τὴ Σαλαμίνα : «Le Vaïvode qui commande à Egiena et Poros commande aussy ordinairement à Coulouri; mais ceux de Coulouri pour se descharger des extorsions que leur faisoit le Vaïvode ont pris l'isle sur eux payant 850 piastres au Capittan Bassa, et outre copayent 150 piastres de sursat»¹³. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτές, ποῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐπανορθώσουμε μιὰ πρσανόηση τῶν Spon καὶ Wheler¹⁴, προ-

11. Maxime Collignon, *Le consul Jean Giraud et sa relation de l'Attique au XVIIe siècle* (extrait des «Mémoires des Inscriptions et Belles-lettres», t. XXXIX), Paris, 1913, σ. 19 (387).

12. Maxime Collignon, *Le consul*, σ. 23 (391).

13. Maxime Collignon, *Les consul*, σ. 24 (392).

14. Μιλοῦν γιὰ 785 γρόσια καὶ γιὰ τὰ τρία νησιά. *Voyage d'Italie, de Dalmatie, de Grèce, et du Levant, Fait aux années 1675 et 1676* par Jacob Spon et George Wheler, II, La Haye, 1724, σ. 153-4: "Ils avoient

κύπτει ότι η φορολογική πρόσδοδος τῆς Αἴγινας ἐξαπλασιάστηκε περίπου ἀνάμεσα στὰ χρόνια 1674 καὶ 1764· γιὰ τὴν ἴδια περίοδο ἡ ἀντιστοιχία τοῦ τσεκινιοῦ μὲ τὸ ἄσπρο παρουσιάζει μιὰ αὐξηση (πρὸς ὄφελος τοῦ πρώτου) τῆς τάξεως τῶν 155% (1674 = 100)¹⁵. Πρόκειται συνεπῶς

autrefois un Vaïvode & un Cady qui gouvernoient Egine, Pòros & Coulouri; mais cette année là ils avoient fait une bourse entre eux pour acheter du Capitan Bacha ces deux Offices, dont il lui payèrent 785 piastres pour ces trois Isles, moyennant quoi on n'avoit rien à leur demander. Ils étoient dans l'incertitude s'ils continueroient, car ils sont fort pauvres comme le sont tous les Albanois dispersés dans la Grèce". Πβ. καὶ *Voyage de Dalmatie, de Grèce, et du Levant*. Par Mr. George Wheler... Traduit de l'anglois, II, La Haye, 1723, σ. 217: "Il y a plusieurs Islets dans ce Golfe, mais les principaux sont Aegine, Coloüri, & Porus, & sont les seuls habitez. Ils avoient autrefois un Vaïvode & un Cadi communs; mais ils ont jugé à propos depuis peu de s'accommoder avec le Capitan Bacha, & de lui payer tous les ans 785 piastres pour tous ces trois Isles, à raison de quoi on n'auroit rien à leur demander". Τὶς πληροφορίες αὐτὲς τὶς παίρνουν, ὑποτίθεται, στὴ Σαλαμίνα, πληροφοριοδότης τους ὡστόσο εἶναι ὁ Giraud. Πβ. καὶ Λουκία Δρούλια, *Ὁ Σπον καὶ ἄλλοι ξένοι στὴν Ἀθήνα* (= *Περιηγήσεις στὸν ἑλληνικὸ χῶρο*), Ἀθήνα, 1968, σ. 14, 21-2, 23. Ἄν ἡ πληροφορία τῶν δυὸ περιηγητῶν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ ὡς παρανόηση ποῦ συγχέει τὴν πρόσδοδο τῆς Σαλαμίνας μὲ τὸ σύνολο τῶν προσόδων τῶν τριῶν νησιῶν, μιὰ ἄλλη πληροφορία τῆς ἴδιας

ἐποχῆς (1667) δὲν πρέπει νὰ τὴν πάρουμε στὰ μετρητά: πρόκειται γιὰ τὴν πληροφορία ποῦ δίνει ὁ Ἑβλιὰ Τσελεμπή (Κώστας Μπίρης, *Τὰ ἀττικά τοῦ Ἑβλιὰ Τσελεμπή. Αἱ Ἀθήναι καὶ τὰ περίχωρά των κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα*, Ἀθήνα, 1959, σ. 68), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἐκπρόσωπος (δηλαδὴ ὁ βοεβόδας) τοῦ Καπουδάν πασᾶ εἰσέπραξε ἀπὸ τὴν Αἴγινα 7.000 γρόσια γιὰ τὸ δημόσιο, δηλαδὴ ἓνα ποσὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὴ φορολογικὴ πρόσδοδο τοῦ νησιοῦ στὰ 1674 καὶ στὰ 1764-1790. Σ' αὐτὸ τὸ ποσὸ δὲ γίνεται νὰ φτάσει κανεὶς ἀκόμη κι ἂν προσθέσει τὸ sursat ποῦ εἰσπραττόταν ἀκανόνιστα καὶ ποῦ, σύμφωνα μὲ τὸν Giraud (Maxime Collignon, *Le consul*, 22 (390)), ἀνερχόταν σὲ 350 γρόσια: "Les Egienistes payent outre les droits cy dessus le droict de sursat qui est un droict que l'on paye par toutte la Turquie quand le Grand Seigneur a guerre; par cy devant ni mesme pendant la guerre des Venitiens ils n'avoient point payé ledit droict de sursat, mais ont payé cette année passée et apresent la somme de 350 piastres".

15. Γιὰ τὴν ἀντιστοιχία τσεκινιοῦ καὶ ἄσπρου στὸν 17^ο αἰῶνα, Vuk Vinaver, *Der venezianische Goldzschin in der Republik Ragusa*, "Bollettino dell'Istituto di storia della società e dello stato veneziano", 4 (1962), σ. 145. *Pregled istorije novca u jugoslovenskim jemljama (XVI-XVIII vek)*, Beograd, 1970,

για μιὰ αὐξηση τῆς φορολογικῆς προσόδου ἀνεξάρτητῆ ἀπὸ τὸν πληθωρισμὸ καὶ συνδεδεμένη, ἀντίθετα, μὲ μιὰ ἀντίστοιχη ἄνοδο τῶν πηγῶν τῶν φορολογικῶν προσόδων τοῦ νησιοῦ.

Τὶς πηγές τῆς φορολογίας μποροῦμε νὰ τὶς συνοψίσουμε στὶς ἐξῆς, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ Giraud¹⁶ ποὺ ἀντανακλοῦν, χονδρικὰ, τὴν τάξη μὲ τὴν ὁποία παρουσιάζονται στοὺς Kanunnâme : δημητριακὰ (σιτάρι καὶ κριθάρι), βαμβάκι, ὕσπρια, ἀμύγδαλα, ποὺ ὑπόκεινται σὲ δεκάτῃ χωρὶς sâlatiye καὶ ποὺ συνιστοῦν τὴ φυσικὴ πρόσοδο· μοῦστος, ποὺ φαίνεται ὅτι βαρυνόταν μόνο μὲ τὸ bac-î pazar (τρία ἄσπρα στὸ φόρτωμα στὴν ἐποχὴ τοῦ Giraud)· μελίσσια, ποὺ τὴν ἴδια ἐποχὴ ὑπόκεινταν σὲ δεκάτῃ καταβαλλόμενη σὲ χρῆμα (τρία ἄσπρα κατὰ μελίσσι, ὅσο καὶ στὴν Ἀθήνα)· τελωνεῖο (resm-i gümrük) πρὸς 4 %· πρόστιμα ποὺ δὲν ὀρίζονται καὶ φόρος γάμου (32 ἄσπρα). Ὡς πρὸς τὸν κεφαλικὸ φόρο, ἡ ἴδια πηγὴ παραδίδει ὅτι ἀνερχόταν σὲ ἓνα γρόσι γιὰ τοὺς ἐνῆλικους καὶ σὲ δέκα παράδες γιὰ τοὺς ἀνήλικους, πράγμα ποὺ ὑποδείχνει ὅτι ὁ κεφαλικὸς φόρος ὀριζόταν ὡς maktu στὴ βάση μιᾶς ἀπογραφῆς ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ δημογραφικὰ δεδομένα κατώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ἐποχῆς τοῦ Giraud. Σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ἡ ἀνακατανομὴ τοῦ ποσοῦ τοῦ κεφαλικοῦ φόρου ποὺ εἶχε ὀριστεῖ κατ' ἀποκοπὴ θὰ ἦταν εὐεργετικὴ γιὰ τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ· ὥστόσο αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ προσκρούει στὸ γεγονὸς ὅτι στὰ 1668-9 ἡ Αἴγινα παρουσιάζει ὑψηλὸ σχετικὰ ἀριθμὸ φορολογικῶν μονάδων (166 ἔναντι 142 γιὰ τὴν Ἀθήνα, 1309 γιὰ τὴν Εὐβοία, 290 γιὰ τὸ Ζητούνι, 355 γιὰ τὴ Λειβαδιὰ κ.τ.λ)¹⁷ καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι στὰ 1668 εἶχε ὑποστῆ μιὰ πληθυσμικὴ ἀφαιμάξη ποὺ ἀνέτρεψε τὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ σὲ τρόπον ὥστε σὲ ἓνα σύνολο 3.000 ψυχῶν τὰ 2/3 νὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὶς γυναῖκες¹⁸. Ἐπίσης δὲ

σ. 140-86. Γιὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, N. Svoronos, *Le commerce de Salonique au XVIIIe siècle*, Paris, 1956, σ. 82-3· Vuk Vinaver, *Der venezianische Goldzechin*, σ. 171· *Pregled istorije novca*, σ. 252-91 (πβ. σ. 273)· Β. Κρεμμυδάς, *Τὸ ἐμπόριο τῆς Πελοποννήσου στὸ 18ο αἰῶνα (1715-1792)*, Ἀθήνα, 1972, σ. 116-7.

16. Maxime Collignon, *Le consul*, σ. 21-2 (389-90).

17. Rusi Stojkov, *La division administrative de l'eyalet de Rou-*

mélie pendant les années soixante du XVIIe siècle selon un registre turc-ottoman de 1668-1669, "Studia Balcanica", 1 (Sofia, 1970), σ. 213-4.

18. Maxime Collignon, *Le consul*, σ. 20-1 (388-9): "Dans ladite isle seront quelque trois mil ames les deux tiers en plus femmes et filles, cela procedant de ce que leur enleva le capitaine general les 600 Grecs et autres 300 et plus, que leur prist encor par force le Capitan Bassa l'année 1668, qu' il envoya aux

μπορεί κανείς να θεωρήσει ότι το *caraiçh* του Giraud είναι ή *ispence*, γιατί το ποσό του ενός γροσιού κατά κεφαλή είναι πολύ ύψηλο (μόνο οί Έβραῖοι τῆς Πελοποννήσου καταβάλλουν μετὰ τὴν ἀνάκτησή της

mines de Candie où ils sont tous restez ainsy que les autres aux galères vénitienes." Ἡ συνέχεια τοῦ χωρίου εἶναι ἐξαιρετικά διαφωτιστική, γιατί δείχνει ὅτι τὰ εἰσοδήματα τοῦ νησιοῦ προέρχονταν κυρίως ἀπὸ τὴ ναυτιλία, δηλαδή ἀπὸ μιὰ πηγὴ πού στὸ φορολογικὸ ἐπίπεδο θὰ ἀντανაკλόταν σχεδὸν ἀποκλειστικά στὸν κεφαλικὸ φόρο (πράγμα πὸ δὲ συμβαίνει στὴν ἐποχὴ αὐτῆ, καθὼς εἶδαμε σχολιάζοντας τὸ κατὰ κεφαλή ποσὸ τοῦ φόρου αὐτοῦ) ἢ στὶς εἰσφορὲς πὸ συνδέονταν μὲ τὸ διοικητικὸ σύστημα στὸ ὁποῖο ὑπαγόταν τὸ νησί: "Et à cause de menquance d'hommes l'isle est fort pauvre attendu qu'avec le gain qu'ils faisoient par mer ils faisoient fleurir l'isle outtre ces bons mariniers et des plus experts de toutes les isles de l'archipel, et toutes les fregattes qui'ont les Turqs d'Athènes qui font les voyages de Constantinople, Scio, Smirne et Alexandrie, tous les mariniers et caravochiri d'icelles sont d'Egiena". Τὰ τεκμήρια πὸ προηγήθησαν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπιχειρήσουμε ὀρισμένες προσεγγίσεις ἀναφορικὰ μὲ τὸν πληθυσμὸ καὶ τὸν κεφαλικὸ φόρο. Οἱ ἀριθμοὶ πὸν διαθέτουμε γιὰ τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ (βλ. μιὰ συναγωγή τῶν μαρτυριῶν πὸν παρουσιάζει ὁ Ν. Κ. Μουτσόπουλος, *Ἡ Παληὰ χώρα τῆς Αἰγίνης. Ἱστορικὴ καὶ μορφολογικὴ ἐξέτασις τῶν μνημείων*, Ἀθήνα, 1962, σ. 50-1) εἶναι, ὅπως συνήθως συμβαίνει, ἔξω ἀπὸ σύγκρισή: ἀρκούμαστὰ ἐδῶ σ' ἐκείνους τοῦ Giraud. Ἐν δεχτοῦμε χοντρικὰ γιὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνα μιὰ

σχέση τῆς τάξης τῶν 30% ἀνάμεσα στὶς ἡλικίες 16 κ.έ. τοῦ ἀρσενικοῦ πληθυσμοῦ καὶ στὸ συνολικὸ πληθυσμὸ (σχέση πὸ ὑποδειχεται ἀπὸ μιὰ δειγματοληψία βασισμένη σὲ πελοποννησιακοὺς καὶ ἐπτανησιακοὺς πληθυσμοὺς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς) καὶ μιὰ σχέση τῆς τάξης τῶν 60% γιὰ τὶς ἡλικίες 16 κ.έ. ἀναφορικὰ μὲ τὸ συνολικὸ ἀρσενικὸ πληθυσμὸ, θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ φορολογούμενος ἀρσενικὸς πληθυσμὸς τῆς Αἰγίνης ἀνερχόταν: α) πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφαίμαξη γύρω στὶς 1.200 ψυχὰς β) μετὰ τὴν ἀφαίμαξη γύρω στὶς 300 ψυχὰς, ὅπου θὰ κυριαρχοῦσαν οἱ μεγαλύτερες ἡλικίες καὶ στὶς ὁποῖες θὰ ἐρχόταν νὰ προστεθοῦν κάπου 800 ψυχὰς πὸ θὰ συνιστοῦσαν τὸν ἀνήλικὸ ἀρσενικὸ πληθυσμὸ. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ πληθυσμικὲς ἀφαιμάξεις δὲν εἶναι τελεσίδικα ἀναναπλήρωτες, γιατί κάποια στιγμή ἔνα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ αὐτοῦ ξαναγυρίζει στὶς ἐστῖες του. Ἐν ὑπολογίσουμε ὡστόσο μετὰ τὸ 1668 τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ γύρω στὶς 3.000, μὲ ἔνα ποσοστὸ ἐτήσιας αὐξήσης 1,2^{0/00}, πὸ ὁ Βασίλης Παναγιωτόπουλος (*Δημογραφικὲς ἐξελίξεις*, [= *Ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους*, ΙΑ' Ἀθήνα, 1975,] σ. 158) δείχνει ὅτι ἰσχύει γιὰ τὴν Πελοπόννησο στὰ χρόνια 1700-1830 καὶ πὸν ἀφορᾷ σὲ ἔνα πληθυσμὸ πὸν γνώρισε τὶς ἴδιες ἐξωγενεῖς καθοριστικότητες, ὁ πληθυσμὸς τῆς Αἰγίνης θὰ πρέπει νὰ ἔφτανε στὰ 1674 γύρω στὶς 3500 ψυχὰς σὲ στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς. Ἐνας πληθυσμὸς 1.200 ψυχῶν πρὶν ἀπὸ τὰ 1668 ὑποδεικνύει μιὰ πρόσδο κατὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη πὸν μᾶς παρα-

ἀπὸ τοὺς Τούρκους 125 ἄσπρα ὡς ispençe, ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ συνεχίζουν νὰ καταβάλλουν 25 ἄσπρα)¹⁹.

Γιὰ τὴν παραγωγή μᾶς λείπουν ποσοτικὰ στοιχεῖα· ὁ Giraud μνημονεύει ὅτι ἡ δεκάτη τοῦ σιταριοῦ καὶ τοῦ κριθαριοῦ στὰ 1673 εἶχε φτάσει τὰ 1.230 κιλά (ἀντίστοιχα 810 καὶ 420), πρᾶγμα ποὺ ὑποδεικνύει μιὰ παραγωγή τῆς τάξεως τῶν 12.300 κιλῶν (301.215 χγ.). Ἐφαρμόζοντας τὴν τιμὴ ποὺ ἴσχυε στὴν ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας²⁰, ἡ δεκάτη τῶν δημητριακῶν ἀντιστοιχοῦσε σὲ π. 467 γρόσια, δηλαδὴ στὰ 44% τῆς συνολικῆς προσόδου τοῦ νησιοῦ. Στὸ ἴδιο ποσοστὸ φτάνει κανεὶς ἂν ἐφαρμόσει στὴν ἴδια ποσότητα δημητριακῶν τιμὲς ποὺ ἰσχύ-

δίνει ὁ Giraud· ἂν ὥστόσο ἡ συνολικὴ πρόσδοδος τοῦ 1674 ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν προηγούμενη περίοδο, θὰ πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ κατανομή τοῦ χαρακσιοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐμενῆς γιὰ τὸν πληθυσμό. Καθὼς στὰ 1764 ὁ κεφαλικὸς φόρος ἀντιστοιχοῦσε, σύμφωνα μὲ τὸν Chandler, στὰ 50% τῆς συνολικῆς προσόδου, δηλαδὴ σὲ 3.000 γρόσια, ἔχουμε χονδρικὰ τὶς ἐξῆς πιθανότητες σχετικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φορολογούμενου πληθυσμοῦ: 600 ψυχὰς ἂν ἐφαρμόσουμε τὸν ἀπλὸ ἀριθμητικὸ μέσο ὄρο τοῦ κεφαλικοῦ φόρου· 1.500 ψυχὰς ἂν ἐφαρμόσουμε τὸ ἐλάχιστο καὶ 850 ἂν ἐφαρμόσουμε τὸν ἀπλὸ ἀριθμητικὸ μέσο ὄρο τῆς δεύτερης καὶ τρίτης κλίμακας τοῦ κεφαλικοῦ φόρου· ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς πῶς κοντὰ στὴν πραγματικότητα φαίνεται νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος ποὺ δίνει μιὰ σχέση τῶν ἡλικιῶν 16 κ.ἔ. τῆς τάξεως τῶν 25% (ἔναντι 44% καὶ 17,5% γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους). Σύμφωνα μ' αὐτὰς τὶς προσεγγίσεις μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ νησιοῦ ἀποτελοῦσε μιὰ φορολογικὴ πηγὴ ποὺ παρουσίαζε ἄλλοτε εὐμενὴ καὶ ἄλλοτε δυσμενὴ συσχετισμὸ ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐπίπεδο τοῦ κεφαλικοῦ φόρου· καθὼς ὅμως δὲν ἔχουμε ἐνδιάμεσες πληροφορίες γιὰ τὰ χρονικὰ ὅρια 1668-1764, δὲν εἴμασταν σὲ θέση νὰ διακρί-

νοῦμε ἂν τὸ ποσὸ ποὺ κάποτε εἶχε ὀριστεῖ ὡς κεφαλικὸς φόρος ἀκολούθησε τὴ δημογραφικὴ συμπίεση.

19. Ömer Lütfi Barkan, *XV ve XVI inci asırlarda osmanlı impara torlugunda zirai ekonominin hukuki ve mali esasları, I: Kanunlar*, Istanbul, 1945, σ. 327 § 6· πβ. Halil Inalcik, *Osmanlılar'da raiyyet rüşümü*, "Belleten", 23/92 (1959), σ. 603. Ἡ ispençe ἐβάρυνε τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμοὺς ἢ τοὺς πληθυσμοὺς τῶν πόλεων ποὺ εἶχαν ἀγροτικὲς ἀσχολίες καὶ ἔτσι, ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὴν περίπτωση τοῦ Kanunnâme τοῦ 1716 τῆς Πελοποννήσου, οἱ Ἑβραῖοι δὲν ὑπόκεινταν στὸ φόρο αὐτό. Βλ. N. Beldiceanu, *Un acte sur le statut de la communauté juive de Trikala*, "Revue des études islamiques", 40 (1972), σ. 133-5.

20. Σύμφωνα μὲ τὸν Giraud (Maxime Collignon, *Le consul*, σ. 30 (398)] ἓνα κιλὸ σιταριοῦ καὶ ἓνα κιλὸ κριθαριοῦ τιμῶνταν στὴν ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας 5,5 timin, ὑπολογίζοντάς το πρὸς 15 ἄσπρα (σ. 39 (407)]. Ὑπολογίζοντας ὅτι συνήθως ἡ τιμὴ τοῦ σιταριοῦ ἦταν διπλάσια ἀπὸ τὴν τιμὴ τοῦ κριθαριοῦ, μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι οἱ τιμὲς τοὺς ἦταν ἀντιστοίχως στὴν ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας 55 καὶ 27,5 ἄσπρα. Πρὸκειται προφανῶς γιὰ τὸ τουρκικὸ timin (sü-

ουν στον ΙΗ' αιώνα²¹. Στά 1790 : γύρω στα 36% τῆς συνολικῆς προσόδου (χωρὶς τὸν ὑπολογισμό τῶν μεταφορικῶν). Τὸ ποσοστὸ αὐτὸ πέφτει γύρω στὰ 28% ἂν ἐφαρμόσουμε τὶς τιμὲς τοῦ 1766, ἀλλὰ ἀνεβαίνει στὰ 42,5 καὶ στὰ 61,6% τῆς συνολικῆς φορολογικῆς προσόδου, ἂν ἐφαρμόσουμε, ἀντίστοιχα, τὶς τιμὲς τοῦ 1788 καὶ 1790. Αὐτὲς οἱ προσεγγίσεις ἔχουν κάποια ἐνδεικτικὴ ἀξία γιὰ τὰ περιθώρια ποῦ ἄφηναν οἱ δεκάτες τῶν δημητριακῶν γιὰ τὴν ἀπόσβεση τοῦ μισθώματος τῆς συνολικῆς φορολογικῆς προσόδου, ἂν φυσικὰ δεχτοῦμε ὅτι ἡ παραγωγή τῶν δημητριακῶν δὲν εἶχε ἀύξηθεῖ στὸν ΙΗ' αἰώνα· ἐξυπακούεται, ἄλλωστε, ὅτι τὰ μέγιστα ποσοστὰ ἐπιδέχονται ὀρισμένη μείωση, ποῦ δὲ μπορούμε νὰ τὴν ὑπολογίσουμε μὲ σχετικὴ ἀκρίβεια, στὸ βαθμὸ ὅπου ἡ κυκλικὴ κίνηση τῶν τιμῶν στὴν περιφερειακὴ ἀγορὰ ἦταν συνάρτηση τῆς διακύμανσης τῶν ἐσοδειῶν, τῶν ὁποίων ἡ πτώση συνεπαγόταν καὶ τὴν πτώση τῆς δεκάτης ποῦ ἦταν ἓνας φόρος ἀναλογικός. Ἐφαρμόζοντας τὸν ἴδιο τρόπο συσχέτισης πληθυσμοῦ καὶ κεφαλικοῦ φόρου καὶ κἀνοντας ἀποδεικτὴ τὴν πληφορία ὅτι ὁ τελευταῖος ἀντιστοιχοῦσε στὴν ἀρχὴ τοῦ δευτέρου μισοῦ τοῦ ΙΗ' αἰώνα στὰ 50% περίπου τῆς συνολικῆς προσόδου, μπορούμε νὰ θεωρήσουμε ὅτι ἡ σχέση αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἰσχύσει γιὰ ἓνα πληθυσμὸ τῆς τάξης τῶν 3.000 ὠς 3.500, τὸ πολὺ, κατοίκων — κι αὐτὸ ἂν ἐφαρμόσουμε τὶς κατώτερες κλίμακες τοῦ κεφαλικοῦ φόρου, ἐνῶ ἂν ἐφαρμόσουμε τὸ μέσο ὄρο ποῦ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέρη, ἀπὸ τὶς τρεῖς, κλίμακα, τὰ στοιχεῖα τοῦ Chandler δὲ θὰ ἀφοροῦσαν παρὰ ἓνα πληθυσμὸ 2.000 ψυχῶν· ὁ πρῶτος ἀριθμὸς πλησιάζει τὴν ἐκτίμηση τοῦ πληθυσμοῦ ποῦ κάνει ὁ ἴδιος ὁ Chandler (3-4.000)²².

Μὲ τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς κλείνουμε τὶς συγκρίσεις ἀνάμεσα στὰ στοιχεῖα ποῦ ἀναφέρονται στὸν ΙΖ' καὶ σ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν ΙΗ' αἰώνα. Ἄν καὶ χωρὶς τὸν ἐπιθυμητὸ βαθμὸ ἀκρίβειας, οἱ συγκρίσεις αὐτὲς μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ κεφαλικὸς φόρος καὶ ἡ δεκάτη τῶν σιτηρῶν ἀποτελοῦσαν δυὸ σταθερὲς ποῦ συμπεριφέρονται ἄνισα κατὰ τὴ μακρὰ περίοδο στὴν ὁποία ἀναφέρεται ἡ σύγκριση καὶ ποῦ ὑποδεικνύουν ὅτι, στὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰώνα, οἱ πηγὲς αὐτὲς τῆς φορολογικῆς προσόδου μπορούν νὰ καλύψουν τὰ +80% τοῦ μισθώματος.

mün) καὶ ὄχι γιὰ τὸ γαλλικὸ· ἡ διατίμηση ποῦ δίνει ὁ Giraud συμφωνεῖ μὲ τὴ διατίμηση ποῦ ξέρομε γιὰ τὸ 1655, ἐνῶ γιὰ τὰ ἔτη 1665 καὶ 1669 οἱ ἀντιστοιχίες εἶναι τῆς τάξης 7-8 καὶ 5 ἄσπρα. Βλ. Robert Mantran, *Istanbul dans le seconde moitié du XVIIe siècle*,

Paris, 1962, σ. 244, 245· Vuk Vina-ver, *Pregled istorije novca*, σ. 158-9.

21. Spyros I. Asdrachas, *Marchés et prix du blé en Grèce au XVIIIe siècle*, "Südost-Forschungen", 31 (1972), σ. 184-5.

22. Πβ. σμμ. 18.

Για να ισχύει η ίδια αναλογία στην εποχή που ακολουθεί την πληθυσμιακή συμπίεση, θα έπρεπε να μεγαλώσει ο βαθμός εκμετάλλευσης του πληθυσμού, πράγμα που ήταν δυνατό αν ληφθεί υπόψη ότι τα στοιχεία που αναφέραμε υποδείχνουν ένα χαμηλό μέσο όρο για τον κεφαλικό φόρο, μέσο όρο που θα ήταν το αποτέλεσμα μιας ευνόικτης ανακατανομής του απαιτούμενου ποσού του κεφαλικού φόρου.

III

Είδαμε ότι το ελάχιστο κέρδος που άναμενόταν από την ένοικίαση των προσόδων της Αίγινας ξεπερνούσε τα 20% του κεφαλαίου που είχε επενδυθεί και που αντιστοιχοῦσε στην όνομαστική φορολογική πρόσοδο, που με τη σειρά της είχε αύξηθει σε σχέση με το επίπεδό της στα τέλη του ΙΖ' αιώνα με ένα ρυθμό ανώτερο από τον αντίστοιχο του πληθωρισμού. Μια πρόσφατη έρευνα των Ισόβιων ένοικιάσεων των προσόδων (mâlikâne) στον ΙΗ' αιώνα²³, που έχουν διακριθεί σε εκείνες που άφοροῦν το έξωτερικό έμπόριο και εκείνες που άφοροῦν τη βιοτεχνική παραγωγή, έδειξε ότι στο επίπεδο της αυτοκρατορίας οι πρώτες παρουσιάζουν ένα ύψηλο βαθμό αύξησης, ενώ οι δεύτερες χαρακτηρίζονται από στασιμότητα που αρχίζει στα 1780, με εξαίρεση όρισμένα είδη που άποροφούνται από το έξωτερικό έμπόριο (νήματα), ύστερα από μια γοργή αύξηση που συμβάίνει στα χρόνια 1730/40 - 1760/70. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι οι πρόσοδοι άνεβαίνουν γενικά στον έλλαδικό χώρο στο δεύτερο μισό του ΙΗ' αιώνα, χωρίς ή συνάρτηση άνάμεσα στην άνοδο αυτή και το ρυθμό του έξωτερικού έμπορίου να είναι άποκλειστική· σ' αυτή τη γενική τάση θα πρέπει να έγγραφει και ή περίπτωση των φορολογικών προσόδων της Αίγινας, χωρίς να χρειάζεται να ζητήσει κανείς σ' αυτή μια έμμεση διασύνδεση με το έξωτερικό έμπόριο. Η περίοδος 1764 (και πριν) ως 1790 είναι μια περίοδος στασιμότητας και μάλιστα ύποχώρησης, άφου στον καθορισμό της συνολικής φορολογικής προσόδου δέν ύπεισέρχεται ο πληθωρισμός· έμμεσα έπίσης μπορεί να συναχθεί ότι στον καθορισμό αυτό δέν ύπεισέρχεται ούτε ή πλειοδοσία — κι έδω ίσως χρειάζεται να εξειδικευτεί μια από

23. Mehmet Genç, *A comparative Study of the Life Term Tax Farming Data and the Volume of commercial and industrial Activities in the Ottoman Empire during the Second Half of the 18th Century*, (πολυγραφημέ-

νο)· άνακοίνωση στο Συμπόσιο της AIESEE με θέμα τη βιομηχανική επανάσταση και τις βαλκανικές πόλεις (Άμβούργο, 22-27.3.1976). Η άνακοίνωση αυτή θα συμπεριληφθεί στα πρακτικά του Συμποσίου.

τις επιπτώσεις τῆς γραφειοκρατικῆς λειτουργίας τῆς ὁποίας φορέας εἶναι στὸ παράδειγμά μας ὁ Κοδριακός. Ἡ ἐμπειρία ἀφῆνει νὰ φανεῖ στοὺς ἐνδιαφερόμενους ὅτι μιὰ τοποθέτηση κεφαλαίων σ' αὐτὲς τὲς προσόδους εἶναι ἐπωφελής, τουλάχιστο ἐπωφελέστερη ἀπὸ μιὰ ὑψηλὴ τοκογλυφικὴ τοποθέτηση. Νὰ ὀρίσει κανεὶς τὰ ἐπίπεδα τοῦ μέγιστου πιθανοῦ ὀφέλους, χωρὶς νὰ ἔχει ἐμπειρικὰ τεκμήρια, θὰ ἦταν ριψοκίνδυνο καὶ δίχως σταθερὴ θεωρητικὴ θεμελίωση. Μπορεῖ ὥστόσο κανεὶς νὰ θεωρήσει ὅτι οἱ σχέσεις κεφαλικοῦ φόρου καὶ δεκάτης μὲ τὴ συνολικὴ πρόσοδο δὲν εἶναι τῆς τάξης πού θὰ μπορούσε νὰ ὑποδείξει ἀκραῖα κέρδη, πού ἐπιτρέπουν τὴ στιγμιαία δημιουργία ἐνὸς πλούτου τέτοιων διαστάσεων πού ἐξηγεῖ μὲ τὴ σειρά του γιὰ τὴ ἔνοικιάση τῶν προσόδων συνιτιστοῦσε τὸν κύριο πόλο ἑλξης τῶν κεφαλαίων, στὰ πλαίσια τουλάχιστο τῆς κυρίαρχης ὀθωμανικῆς κοινωνίας. Βεβαίως, ἀκραῖα παραδείγματα σὰν αὐτὸ τῶν ἱμλιακίων τῆς Πελοποννήσου, πού παρουσιάζουν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς συγκρότησής τους μιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ὀνομαστικὴ καὶ στὴν πραγματικὴ πρόσοδο τῆς τάξης τῶν 700%²⁴, δὲν εἰκονογραφοῦν παρὰ τὲς ἐξαιρέσεις ἢ τὸ συγκυριακὸ χαρακτηρὰ στὸ σύστημα τῶν ἐνοικιάσεων ἢ ἀδυναμία τῶν κοινοτήτων νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴ φορολογία ἐκφράζει κυρίως τὲς ἐπιπτώσεις τῆς ὑπενοικιάσης. Στὴν περίπτωσή πού σχολιάσαμε (καὶ πού μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἰδοῦμε τὴ σύζευξη γραφειοκρατικῶν λειτουργιῶν, ἐνὸς ἐπιπέδου πού ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς γραφειοκρατικῆς πυραμίδας, μὲ τὲς οικονομικὲς ἐπιλογὲς τοῦ κεφαλαίου σὲ μιὰ προκαπιταλιστικὴ οἰκονομία βασισμένη στὸν ἀγροτικὸ τομέα), φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ κατάστασι ἱκανὴ νὰ προσφέρει κέρδη ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ συνήθη ἐμπορικὰ (γύρω στὰ 30%), ἀλλὰ χωρὶς ἀκραῖες μεγιστοποιήσεις.

Σπύρος Ι. Ἀσδραχὰς

24. Παναγιώτης Παπατσώνης, Ἐπονημονεύματα (ἔκδ. Ε. Γ. Πρωτοψάλτη), Ἀθήνα, 1960, σ. 30-1. Γιὰ τὲς ἐπιπτώσεις τοῦ συστήματος τῆς ἐπενοικιάσης, βλ. ἀνάμεσα στ' ἄλλα Bistra Cvetkova, *L' évolution du régime féodal turc de la fin du XVIe jusqu'au*

milieu du XVIIIe siècle, "Études Historiques", I (1960), σ. 179-203. *Quelques problèmes du féodalisme ottoman à l' époque du XVIe au XVIIIe siècle*, "Actes du Premier Congrès International des études balkaniques", III (Sofia, 1969), σ. 709-20.

Προσθήκη στὴ σημ. 23: Τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμποσίου αὐτοῦ ἔχουν ἐκδοθεῖ μὲ τὸν τίτλο: *La Révolution industrielle dans le Sud-est européen — XIXe siècle*, Sofia, 1977.